

EMILY BLEEKER

MOTÝL

OSTROV

PRÍBEH O PREŽITÍ

OSTROV

THE WRECKAGE

Text copyright © 2015 Emily Bleeker

Published by Lake Union Publishing, Seattle

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © František Kôpka 2017

Design © Motýľ design 2017

Cover photo © Roma Black/Shutterstock

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2017

ISBN: 978-80-8164-126-8

EMILY BLEEKER

OSTROV

PRÍBEH O PREŽITÍ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Venujem svojmu manželovi Joeovi – si mojím najlepším priateľom, mojím dôverníkom a človekom, s ktorým by som chcela uviaznuť na opustenom ostrove.

KAPITOLA 1

LILLIAN

Prítomnosť

Niekedy musíte klamať. V istých prípadoch je to jediný spôsob, ako ochrániť svojich najbližších. Lillian krútila na prste svadobnú obrúčku a dookola si tieto vety opakovala v hlave. Posledných osem mesiacov si ich hovorila každý deň. Dnes im možno aj uverí. *Je to jediný spôsob,* zopakovala si v duchu a potočila na prste jednoduchú zlatú obrúčku, raz za každú svoju lož. Keď už po tretíkrát stratila niť myšlienok, zastrčila si ruky pod stehná, aby sa donútila prestať počítať. Keby bolo klamať ťažšie, možno by s tým vedela prestať. Lenže bolo to jednoduché. Minimálne jednoduchšie, ako hovoriť pravdu.

Len neplač, pripomínala si. Doteraz preliala pred celkom neznámymi ľuďmi potoky slz. Dnes bola rozhodnutá ukázať svetu svoje silné ja, nie svoju usmoklenú tvár. Na tú nie je nikto zvedavý. Okrem toho, plač by jej rozmazal mejkap. Mala ho na tvári toľko ako už dávno nie a mladá slečna menom Jasmine jej práve nanášala ďalšiu vrstvu.

Po tom, čo jej Jasmine upravila mejkap, vytiahla veľký ružový sprej, ktorým postriekala Lillianine vlasy, až sa zmenili na horľavinu prvého stupňa. Keď skončila, odstúpila, aby skontrolovala výsledok, a pokrčila plecami, akoby chcela povedať: *Lepšie to už nebude.* Nič, čo by v tej chvíli dodalo Lillian sebavedomie.

Keď maskérka odcupkala preč, Lillian ostala sedieť v kresle. Prezerala si upravené nechty vínovočervenej farby. Cítila sa ako malé dievča, ktoré vzalo mame očné tiene, lak a rúž, aby sa zahralo na dospelú. Keďže ako dieťa sa kamarátila skôr s chlapcami a dnes bola matkou dvoch synov, takéto hry jej nikdy nič nehovorili. Nemohla však poprieť, že bolo lákavé predstierať, že je niekým celkom iným. Ak nemohla byť starou Lillian a nedokázala akceptovať svoje nové ja, neostávalo jej nič iné, ako prijať falošnú Lillian.

Podobne ako ona, aj jej dom prešiel počas prípravy na príchod filmového štábu premenou. Najprv ho týždeň upratovala sama, nakoniec to vzdala a najala si upratovaciu službu, po ktorej v dvojposchodovom dome v koloniálnom štýle nezostalo ani zrníčko prachu. Dvojici asistentov produkcie, samozrejme, netrvalo ani päť minút, kým zhodnotili, že to je zle.

Vpadli do domu krátko po svitaní. Lillian bola príliš napätá, aby sa dokázala naraňajkovať, a tak len mlčky sledovala, ako jeden z dvojice nervózných asistentov, ktorí páchli kávou a cigaretami, chodil z izby do izby a zbieral všetky rodinné fotografie, čo našiel. Najprv preniesol z pracovne starožitné kreslá s vysokou opierkou, ktoré v obývačke postavil po stranách pianína, a potom strategicky porozkladal fotky po klavíri.

Lillian si odfúkla prameň vrždiacich vlasov z tváre a skúmala finálne rozmiestnenie fotiek. Obraz kvetov, ktorý visel nad pianínom, nahradila rodinná fotka zo vstupnej haly a fotka Jerryho a chlapcov z Joshovho nočného stolíka teraz stála opretá o fotku v striebornom ráme, na ktorej Lillian držala za ruky dvoch chlapcov s batohmi na chrbte.

Vyzerala na nej ako cudzia žena. Koľko rokov odvtedy ubehlo? Tri? Štyri? Mala na nej dlhé hnedé vlasy, ktoré jej padali okolo tváre, a na tvári úprimný úsmev dodávajúci jej smaragdovozeleným očiам iskru. Pokožku mala bielu ako cmar a nos

posiaty pehami, akoby bol poprášený škoricou. Keby sa s tou ženou stretla na rodičovskom združení, určite by zatúžila pozvať ju k sebe domov na zmrzlinu. Vyzerala šťastne.

O niečo ďalej stála fotka z chodby na poschodí. Spravili ju pred niekoľkými mesiacmi, keď si Jerry uvedomil, že sa ako rodina spoločne nefotili od... od jej návratu domov. Výsledok bol otrasný. Chlapci vyzerali vo svojich zladených kravatách upäto a Jerryho ruka sa vznášala nad Lillianinými plecami, akoby sa jej štítol dotknúť. Teraz bude tá fotka vo vysielaní štátnej televízie. Všetci uvidia vedľa seba obidve Lilliany – tú predtým aj tú potom. Tá potom si dala ostrihať dlhé vlasy a nosila ich zopnuté, aby jej nepadali do tváre. Jej úsmev bol nervózny, silený a jej oči už nežiarili ako smaragdy, ale vybledli na nefritovú svetlozelenú.

Lillian si predstavovala, ako poíde ku klavíru a zhodí všetky fotky na zem. Stačil by jej na to jeden pohyb rukou. Na zemi by z nich ostala kopa skla a lesklého papiera. Zahryzla si do vrchnej pery, aby potlačila pobavený úsmev. Už samotná predstava bola uspokojujúca, ale v tej chvíli na seba nepotrebovala pútať ešte viac pozornosti.

Aby sa vyhla ďalším násilníckym predstavám, preniesla pohľad z radu rámkov zaplnených usmievajúcimi sa tvármi na klavír a sústredene na ňom hľadala prach. Jeho mahagónový povrch priťahoval prach ako magnet a vo vzduchu bolo ešte stále cítiť vôňu pomarančového oleja, ktorým ho predtým natrela. Lillian tento klavír zbožňovala. Krátko pred Joshovým narodením doslova donútila Jerryho, aby ho kúpil. Keďže ani jeden z nich nevedel zahrať ani notu, smial sa jej nápadu, ale nedala si to vyhovoriť. Klavír nebol pre nich. Bol pre dieťa, ktoré vtedy rástlo v jej vnútri, pre Josha a neskôr tiež pre Daniela.

Lillian zavrtela hlavou. Niet divu, že mladá mamička z fotky sa usmievala s takou ľahkosťou. Vtedy ešte netušila, že život sa

vždy neodvíja podľa toho, ako si to človek naplánuje. Hlúpy život.

Ťažké dubové dvere, ktorými sa vstupovalo do domu, sa s buchnutím otvorili. Lillian sa strhla. Dovnútra rázne vošla vysoká, chudá žena v hnedom kostýme, akoby tam bývala odnepamäti. Lillian ju fascinovane pozorovala. Tú tvár by spoznala kdekoľvek: dlhý, úzky nos, vpadnuté lícne kosti, blond vlasy pripomínajúce helmu zo slamy a oči také svetlomodré, že sa takmer celkom strácali. To všetko bez akýchkoľvek pochyb patrilo Genevieve Randallovej, reportérke *Headline News*. Lillian a Jerry tento program pozerali každý piatok večer a pri sledovaní skutočných príbehov, o ktorých pani Randallová rozprávala na obrazovke, sa priateľsky hádali. V skutočnosti bola ešte chudšia.

To je skvelé. Takže kamera naozaj pridáva kilá. Lillian vtiahla brucho prepásané opaskom.

Člen štábu prevliekol popod zadný diel reportérkinho saka a blúzky mikrofón a diskrétno jej ho pripol na chlopňu. Lillian bola prekvapená, s akým pokojom Genevieve Randallová znáša ruky, ktoré jej šmátrajú pod blúzkou. Kým jej ho tam pripínal, prechádzala si poznámky na kartičkách. Potom si narovнала sako kostýmu a upravila bielu hodvábnu blúzku, ktorá vykúkala spomedzi chlopní. Vzala niekoľko ďalších papierov, spojila ich do úhľadnej kôpky a uprene sa zahľadela na Lillian.

Chvíľu sa zdalo, akoby sa reportérka dívala cez ňu, či skôr hlboko do jej vnútra, odkiaľ dokázala vyčítať všetky tajomstvá. Lillian by si najradšej zakryla telo rukami, aby sa ochránila pred reportérkiným röntgenovým pohľadom.

„Pani Lindenová,“ zavolala na ňu Genevieve Randallová z opačného konca miestnosti. Jej hlas sa ozýval vo vstupnej hale vysokej dve poschodia. „Rada vás spoznávam. Ďakujem, že ste prijali našu ponuku urobiť s vami rozhovor.“ Reportér-

ka zamierila ku kreslu oproti Lillian. Lodičkami s červenými opätkami klopkala po drevenej podlahe.

Odkiaľ ma Genevieve Randallová pozná? zarazila sa na chvíľu Lillian. Potom si však spomenula. Lillian Lindenovú poznajú predsa všetci. Jej tvár sa posledného dva a pol roka pravidelne objavovala na televíznych obrazovkách. Tento fakt ju ešte stále udivoval.

Genevieve Randallová sa usadila do kresla ľahko ako pierko a okamžite zaujala reportérsku pózu s vystretým chrbtom, uvoľnenými plecami a so širokým úsmevom na tvári. „Veľmi ma teší, pani Lindenová,“ povedala a vystrela k nej ruku s dlhými, štíhlymi prstami.

„Aj mňa,“ šepala Lillian a nervózne sa usmiala. Potriasla reportérkinou studenou rukou, pričom dúfala, že mozole, ktoré ešte stále mala na svojich rukách, nepoškriabu detsky jemnú pokožku slečny Randallovej.

„Bola som nadšená, keď mi producent oznámil, že súhlasí s týmto projektom.“ Slečna Randallová si zložila ruky na kôpku papiera, ktorú mala položenú na kolenách. „Od začiatku sledujem váš príbeh a neviem sa dočkať, kedy si ho vypočujem z vašich úst.“

„Ďakujem, že ste prišli.“ Lillian sa zamrvila.

„Potešenie je na mojej strane. O pár minút začneme. Počas rozhovoru sa uvoľnite. Odpovedajte na otázky, akoby sme boli dve priateľky, ktoré sa zhovárajú pri šálke kávy. Dobré? Pamätáte si otázky zo zoznamu, ktorý som vám poslala? Budem sa ich pridržať, takže by vás nemalo nič prekvapiť. Chcela by som, aby ste pri odpovediach opísali všetko čo najpresnejšie a najdetailnejšie. Myslíte si, že to zvládnete?“ Usmiala sa. Jej často bielené zuby boli takmer priehľadné.

„Budem sa snažiť.“ Na Lillianino čelo vystúpili kropaje potu. Hrozilo, že stečú dole a pokazia jej mejkap.

„Predpokladám, že chápete, že toto je exkluzívny rozhovor. Po tom, čo ste podpísali zmluvu s nami, už nemôžete prijať nijakú ďalšiu ponuku.“

„Rozumiem tomu veľmi dobre.“ Lillian si zahryzla do vnútornej strany líca. Jediný dôvod, prečo súhlasila s interview pre *Headline News*, bola klauzula o exkluzivite, ktorú zmluva obsahovala. Tá jej dávala možnosť uniknúť pred mediálnym cirкусom, ktorý sa stal súčasťou jej života. Stačí, aby zvládla tento rozhovor, a konečne bude voľná.

„V poriadku. Najprv som sa potrebovala uistiť, že po právnej stránke všetkému rozumiete.“ Genevieve sa rozhládla okolo seba. „Kde je váš manžel Jerry, pani Lindenová? Dúfala som, že po skončení sa s ním budem môcť porozprávať.“

„Pripravuje sa hore na poschodí.“ Lillian zdvihla palec, ale skôr ako si ho stihla priložiť k ústam, aby si začala obhrýzať necht, spomenula si na svoj lesklý lak. „Požiadala som ho, aby tu nebol počas celého interview. Je to tak pre nás oboch jednoduchšie.“

„V poriadku. Rozhovor je o vás. Súhlasím s čímkoľvek, čo vám pomôže cítiť sa uvoľnene. A čo deti?“ Prechádzala si poznámky a vrchnáčikom hrubej červenej fixky si ťukala o zuby.

„Sú u susedov,“ povedala Lillian a oči sa jej zúžili. „Jasne som povedala, že ich do toho nechcem zaťahovať.“ Deti si už vytrpeli dosť. Už nijaké rozhovory. Spolu s Jerryom sa na tom zhodli už dávno.

Genevieve zdvihla zrak. „Nie, nie. Myslela som len, že by sme na konci spravili jeden spoločný záber s rodinou. Nebojte sa, Lillian, nebudem sa ich nič pýtať.“

„V poriadku. S jedným záberom nemám problém.“ Posledné roky sa fotoaparáty a kamery stali pevnou súčasťou Joshovho a Danielovho života. Jeden fotoaparát cvakajúci v pozadí pravdepodobne ani nezaregistrujú.

„Dobre. Som takmer pripravená,“ oznámila Genevieve mužovi so slúchadlami. „Tu máš moje poznámky, Ralph.“

Mladík s blond vlasmi a veľkými okuliarmi v čiernom ráme, ktorý predtým popremiestňoval všetky Lillianine fotografie, pribehol k reportérke a zastal pred ňou so sklopeným zrakom ako pes pred dominantným členom svorky. Tá mu strčila do rúk niekoľko pokrčených strán s poznámkami písanými perom a ďalej listovala v kartičkách.

„Kým začneme, prejdi si ich so Steveom,“ nariadila Genevieve Randallová. Mladík poslušne odišiel preč. V Lillian to vzbudilo rešpekt.

Po zvukovej skúške Ralph pomohol Lillian skontrolovať mikrofón a potom privolal Jasmine, aby ešte naposledy upravila obidve ženy. Lillian bola presvedčená, že ju tam zavolať iba kvôli nej. Potom všetci ustrnuli, až to bolo desivé. Jediný, kto sa hýbal, bola Genevieve. Prihľadila si svoje už i tak dokonale upravené vlasy a povedala: „Ideme.“ Kamery sa spustili.

„Päť, štyri, tri, dva, jeden... rozhovor s Lillian Lindenovou.“

KAPITOLA 2

LILY – 1. DEŇ

Fidži

Dvere sa bez väčšej námahy otvorila a dnu prenikne vlhké fidžijské teplo, ktoré sa zmieša so zatuchnutým klimatizovaným vzduchom vnútri malého letiska. Zhlboka sa nadýchnem. Chladný vzduch unikajúci do povetria má očividne vo všetkých kútoch sveta rovnakú vôňu.

„Pozri sa na nás, Lillian. Vyzeráme ako letiskoví technici.“ Margaret ma rukou posiatou stareckými škvrnami chytí popod pazuchu a začne ma ťahať k malému lietadlu, ktoré vidno v diaľke. „Bola by som radšej, keby si si na túto príležitosť obliekla niečo vhodnejšie.“

V hoteli som si obliekla rifle skrátene na šortky a dve minúty pred príchodom limuzíny som si na plavky natiahla zelené tielko. Kým pikolík ukladal tašky do auta, stihla som si akurát obuť svoje staré obnosené tenisky. Nikomu na Fidži okrem Margaret nezáleží na tom, ako vyzeráme. Mohla by som chodiť po pláži hoci aj nahá a obsluhujúci personál by sa ma len spýtal, či nechcem ďalší kokteil.

Sme na Fidži už týždeň a ešte ani raz som sama neniesla svoju batožinu. Je to, akoby mali všetci prísne nariadené správať sa k nám ako k celebritám. Pre obrovské množstvo jedla a povinný nedostatok pohybu sa domov vrátim možno aj o desať kíl ťažšia.

„Prepáč, Margaret. Bolo to moje jediné čisté oblečenie. Nikto mi nepovedal, že sa musím obliecť slávnostne.“

„Nie je to o slávnostnom oblečení, ale o úcte k sebe samému. Ak to už nedokážeš urobiť kvôli sebe, ber ohľad aspoň na mňa. Bol by pre teba taký problém dať si na tvár aspoň trochu mejkapu a učesať vlasy?“ Potriasla hlavou, akoby chcela názorne ukázať, aké minimum práce by mal človek venovať svojmu zovňajšku. „Máš veľmi peknú tvár. Prečo na to neupozorniť ostatných?“ Na jazyk sa mi tlačí aspoň tisíc odpovedí, ale radšej si doň zahryznem a mlčím.

„Mám v taške mejkap. Ak ťa to poteší, keď nastúpime, nanesiem si ho.“ Margaret sa prikrčí a pohľadom spočinie na mojom polorozpadnutom modrom školskom batohu, ktorý používam namiesto kabelky. Ide ju z neho rozhodiť. Doma mám plno kabeliek, ktoré som od nej dostala za tých deväť rokov, čo sme s Jerrym manželia. Každá z nich ma mala odlákať od môjho batoha. Hoci si ich brávam na špeciálne príležitosti, pred Margaret ich nikdy nenesím. Týmto pasívne agresívnym spôsobom jej dávam najavo, že nie je mojím pánom.

„Ďakujem, zlatko.“ Na moje prekvapenie tentoraz o mojom batohu nepadne ani slovo. „Uvidíš, že aj ty sama sa tak budeš cítiť lepšie.“ Dôrazne ma potľapká po ruke a ja si opäť zahryznem do jazyka. Je to čoraz ťažšie.

Margaret pôsobí, akoby bola stvorená na takýto životný štýl. Niežeby si ho niekedy mohla dopriať. Ako mladá vdova zástupcu šerifa vo vidieckej časti Iowy celý život zbierala kupóny a všetko kupovala v akcii. Za posledný týždeň si však dokonale osvojila umenie dávať prepitné za odnesenú batožinu.

Dnes je celá v bielom, pričom jej oblečenie vyzerá ako z roku 1983. Človek má dojem, akoby sa vybrala skôr na obed s rovesníkami než na cestu lietadlom, no podľa nej je to, čo má na sebe, vrcholom modernosti. Inak vyzerá celkom chutne. Hlavu

jej pokrýva aureola vlasov krémovo-medovej farby a na nose jej nenútene spočívajú slnečné okuliare. Keď sa usmeje, jemné vrásky na lícach zdôrazňujú matný lesk mejkapu, ktorý si dnes ráno starostlivo naniesla na tvár.

„A sme tu,“ povie a zalapá po dychu.

Zblízka pôsobí lietadlo ešte menej impozantne. Vďaka červeno-modrému pásu, ktorým pripomína pretekárske auto, vyzerá skôr ako filmová rekvizita než dopravný prostriedok, ktorým máme letieť. Je malé, oveľa menšie, ako by som na prúdové lietadlo čakala. Smerom k chvostu napočítam tri okná a nevidím tam nijaký nákladný priestor.

V dennom rozpise, ktorý sme si ráno našli zastrčený pod dverami, sa písalo, že cesta lietadlom bude trvať takmer štyri a pol hodiny. Na palube sa máme stretnúť s niekým z Carlton Yogurtu, v ktorého sprievode poletíme na súkromný ostrov. Vyše štyroch hodín so svokrou a s nejakým cudzím človekom? Možno si budem potrebovať dať jednu z Margaretiných tabletiiek na spanie, aby som to zvládla.

Do malého sivého lietadla sa vystupuje iba po troch schodoch. Margaret ide ako prvá. Ne protestujem. Od začiatku je to jej dovolenka a ja sa len veziem v závetrí. Je to tak lepšie pre obe. Väčšinou je všetko po jej, vďaka čomu mám pokoj.

Keď nám zavolala, že v jednej z lotérií vyhrala výlet na Fidži, najprv som jej neverila. Myslela som si, že ju podviedol nejaký šikovný predavač. Žije štyri hodiny cesty od nás v komunite dôchodcov kdesi v odľahlej časti Iowy a je asi jediný človek na svete, ktorý sa teší, keď mu po telefóne ponúkajú niečo na predaj.

Svojím spôsobom ju mám rada, ale to ešte neznamená, že je s ňou ľahké vychádzať. Pred príchodom na Fidži som tento výlet vnímala rovnako ako návštevu gynekológa – ako niečo nepríjemné, ale nevyhnutné. Jerry však bol presvedčený, že si

potrebujem oddýchnuť od materských povinností, a Margaret zase vyhlásila, že to pre nás bude dobrá príležitosť na vzájomné zblíženie. A tak som tu.

Chvalabohu, že som poslúchla. Fidži je hotový raj, dokonca aj s Margaret po boku. Netuším, či to je tým dokonalým počasím alebo omamnou vôňou kvetov, ktorá sa vznáša vo vzduchu, ale Margaret je tu iná – či skôr obidve sme iné. Bez Jerryho a chlapcov sú Margaretine rady, ako byť dokonalou manželkou a matkou, stlmené na minimum. Dokážem si tak oveľa viac vychutnať raj okolo seba, než som si pôvodne myslela.

Pri prechádzaní oblými dverami skrčím hlavu, zabočím za roh a rozhliadnem sa po vnútrajšku lietadla. Ako prvé mi do očí padne päť bezchybných kožených sedadiel – dve za sebou po každej strane úzkej uličky a jedno v strede za nimi. Margaret sa pretlačí popri letuške, ktorá si v tichosti plní povinnosti v prednej časti lietadla, a zamieri k sedadlám. Na každom sedadle je zozadu obrazovka a je tam toľko občerstvenia a nápojov, že by to stačilo pre celú Danielovu triedu v škôlke. Zdá sa, že som sa mýlila. Budeme letieť na úrovni. Sú tu predsa aj jedlo a televízia. Presne takto si predstavujem dovolenku.

Mala som veriť Janice, cestovnej zástupkyňi Carltonu, ktorá nám stále opakovala, že druhá časť nášho pobytu bude úžasná. Vraj ešte nikdy nebola na Adiata Beach, lebo zvyčajne obidve časti výletu absolvuje jej šéf, ale tento rok prvý týždeň nášho pobytu na Fidži nestihol. Na oddelení pre styk s verejnosťou prebehol veľký výber, kto pôjde namiesto neho, a Janice vyhrala. Je mi ľúto, že nejde s nami, hoci podľa jej slov je jej šéf príjemný chlapík. Ťažko ma však dokáže rozosmiať tak ako ona. Bola s ňou naozaj zábava. Dala mi svoju e-mailovú adresu, aby sme mohli ostať v kontakte.

„Prepáčte, slečna, mohla by som dostať trochu vody?“ zakričí Margaret na letušku skôr, ako sa usadí.

„Margaret, ja ti ju podám,“ šepkám.

„Nie, zlatko. Toto je jej robota. Nechaj, nech to spraví ona,“ odpovie dostatočne nahlas, aby ju bolo počuť, a mňa fackuje hanba aj za ňu.

Vysoká žena s vlasmi pieskovej farby vykročí uličkou. Jemné vrásky okolo očí a úst podčiarkujú priateľský dojem, ktorým na mňa zapôsobí, keď nás osloví.

„Čo pre vás môžem urobiť, madam?“ Jej hlas je zaobalený do sladkého južanského prízvuku.

„Môžete mi priniesť vodu? Ak by sa dalo z fľaše. Bez ľadu. Stačí mi jeden pohár.“ Margaret sa zamyslí. „Dúfam, že je vychladená.“

„Samozrejme.“

„Dobre. Lillian, povedz tejto milej panej, čo si praješ.“

„Ja si nič neprosím. Ďakujem.“ Tým posledným, čo chcem, je strpčovať letuške ešte viac život. Stačí, že tak robí Margaret.

„Dá si to isté čo ja,“ odvetí Margaret tónom, ktorý neznesie protesty.

Letuška odíde po vodu a ja strčím ruku do predného vrecka batoha, ktoré sa zapína na zips, kde mávam knihy. Vrečko sa svojou veľkosťou dokonale hodí na akékoľvek romány, hoci istý typ ruskej literatúry ho vie napnúť na prasknutie. Keď sa letuška vráti, knihu mám už otvorenú na prvej strane.

Letuška je buď dobrá v tom, čo robí, alebo je jasnovidka. Podá Margaret extra obrúsky, vankúš a prikrývku. Možno by dala Margaret aj steak zo sviečkovice, keby si ho vypýtala, ale našťastie to neurobí. Hľadá na nás opretá rukami o sedadlá po oboch stranách uličky.

„Keby ste, dámy, ešte niečo potrebovali, pokojne ma zavolajte. Volám sa Theresa.“

Margaret ledabolo prikývne, lebo v tej chvíli sa už pokúša odskrutkovať fľaštičku s bezpečnostným uzáverom, aby si vy-

brala z bohatej zásoby tabletiiek. Hodí si do úst dve malé biele pilulky a prehltne ich. To ju aspoň na niekoľko hodín uspí.

„Ďakujem,“ poviem v snahe prejaviť trochu slušnosti. Theresa prikývne skôr pobavene ako urazene.

„Pred sebou by sme mali mať hladký let. Som si istá, že si dobre spíte. Dobrú noc, madam,“ povie sladkým hlasom Margaret a ku mne vystrie ruku s fľašou ľadovej vody. „Nech sa páči.“

„Ďakujem.“ Odložím si vodu do batoha na neskôr.

„Prosím. Je to predsa moja práca.“ Jej usmiate oči mi jasne napovedia, že Margaretine slová počula. „A teraz sa oprite a uvoľnite sa. Dave by tu mal byť čo nevidieť. Vyrazíme, len čo príde.“

„Dave?“ To meno sa mi zdá povedomé. „To je pilot?“

Zavrtí hlavou a pramene vlasov žltých ako pšenica jej poštekli tvár. „Nie. Dave je chlapík z Carlton Yogurt. Nebojte sa, je celkom milý a sympatický.“

„Dave Hall?“ Myslím, že to bolo meno, ktoré Janice spomínala.

„Presne tak, madam. To je on.“

KAPITOLA 3

DAVE

Prítomnosť

Telefón zazvonil o pol šiestej ráno. Dave ležal v posteli – už nespál, ale ešte nebol ani celkom hore. Otvoril oči hneď po prvom prenikavom zadrncaní. Bolo až príliš skoro ráno. Telefón bol položený na nízkom čiernom stolíku vedľa jeho posteľe.

Zadíval sa na manželku, ktorá s čiernou saténovou maskou na očiach a so štopľami v ušiach spala hlbokým spánkom. Kým sa nezoznámil s Beth, myslel si, že tak spávajú iba vo filmoch. Jeho manželka však mala na dobrý spánok vyššie nároky ako rozprávková princezná. Kedysi ho to otravovalo, ale postupom času si zvykol a dokonca mu to začínalo pripadať milé.

Telefón opäť zazvonil. Beth sa napriek štopľom v ušiach zamrivila a hodila si jeden z vankúšov na hlavu. Jej zlaté kučery trčali spod vankúša. V posteli mali viac prikrývok ako ktorýkoľvek iný obyvateľ horúceho a slnkom zaliateho Los Angeles. Beth totiž udržiavala v dome stabilných osemnásť stupňov a nehládala pri tom ani na ochrancov prírody, ani na svojho vyzimeného manžela. Dave potriasol hlavou, aby sa úplne prebral, a rýchlo zdvihol prv, ako telefón opäť zazvoní.

„Haló?“ povedal chrapľavým, rozospätým hlasom.

„Dobré ráno. Mohol by som hovoriť s Davidom Hallom, prosím?“

Predavač po telefóne, pomyslel si podráždene. „Je päť hodín

ráno a som si istý, že nič z toho, čo predávate, nechcem. Vyškrtnite ma zo svojho zoznamu a už mi nevolajte,“ zavrčal Dave.

Kým však stihol položiť, hlas na druhej strane pokračoval. „Počkajte, prosím. Mám na vás číslo od Lillian Lindenovej.“

Dave zadržal ruku a priložil si telefón späť k uchu. „Čo ste to povedali?“ Srdce sa mu rozbúchalo. Hnev postupne vystriedala zvedavosť.

„Pracujem v tíme *Headline News*. Mám pre vás správu od Lillian Lindenovej.“ Hlas znel mlado a veľmi nervózne.

Dave sa pretočil na posteli, pomaly sa posadil a priložil si slúchadlo tesnejšie k uchu. Keď sa bosými nohami dotkol dlážky, striaslo ho. Svižne prešiel po špičkách do kúpeľne, ktorá susedila so spálňou. Po tom, čo s tichým šťuknutím zatvoril dvere, zvýšil hlas na normálnu hlasitosť.

„Počujte, neviem, kto ste, ale svoje číslo nemám utajené len tak bezdôvodne. Ľuďom ako vy som už dal všetko – rozhovory, fotky, účasť v programoch – a chcem, aby ste mňa a moju rodinu nechali na pokoji,“ vyprskol nahnevane Dave.

„Asi mi nerozumiete, pán Hall. Volám vám so súhlasom pani Lindenovej. Číslo na vás mám od nej.“

„No iste.“ Dave si odfrkol. „Už vidím, ako vám Lillian dala moje číslo. Viete čo, mladý pán? Za to, že sa na ňu odvolávate, ste v mojich očiach obyčajný špinavec. Nezdá sa vám, že si už toho vytrpela dosť? Dajte mi k telefónu vedúceho štábu alebo producenta, či kto je vlastne vašim šéfom. Buďte si istý, že spravím všetko pre to, aby vás vyhodili.“

V telefóne ostalo ticho. Dave si myslel, že mladík položil, no potom z pozadia začul nezreteľné hlasy a o chvíľu v telefóne zapraskalo, ako keď ho niekto podáva komusi inému.

„Dobrý deň. Hovorím s pánom Hallom? Pánom Davidom Hallom?“ Nebolo pochyb, že mužský hlas, ktorý sa tentoraz ozval zo slúchadla, patril niekomu vyššie postavenému.